

ЪРНЕСТ ХЕМИНГУЕЙ КУЧЕ ЗА СЛЕПЕЦА

Превод от английски: Димитри Иванов, 1982

chitanka.info

— А после какво направихме? — запита я той. Тя му припомни.

— Това ми е много смътно. Съвсем не си го спомням.

— А помниш ли като тръгнахме на лов?

— Би трябвало. Но не мога. Спомням си как жените слизаха по пътеката към брега, с делви на главите си, и негърчето гонеше стадото гъски във водата. Спомням си как бавно вървяха и винаги слизаха или се изкачваха. Имаше силен прилив, плитчините се жълтееха, а в далечината отвъд пролива се виждаше островът. Непрекъснато духаше вятър, затова нямаше мухи, нито комари. Имаше само един навес върху дървени колове и глинен под — вятърът минаваше свободно. Денем беше прохладно, а нощем — свежо и приятно.

— Помниш ли, когато дойде голямата гемия и заседна при отлива?

— Да, помня. Моряците спуснаха лодките, слязоха на брега и тръгнаха нагоре по пътеката, гъските се плашеха от тях, а също и жените.

— Същия ден уловихме много риба, но трябваше да се приберем, защото морето беше бурно.

— Това си спомням.

— Днес си спомняш много неща — каза тя. — Не се пресилвай.

— Жалко, че не можа да отлетиш за Занзибар. Брегът над нас беше удобен за кацане. Можеше лесно да се приземиш и излетиш.

— В Занзибар можем да отидем винаги. Не се преуморявай — днес си спомни достатъчно неща. Искаш ли да ти почета? В старите броеве на „Ню Поркър“ винаги има по нещо, което сме пропуснали.

— Не, моля те, не чети. Просто говори. Говори за добрите стари дни.

— Да ти кажа ли какво е навън?

— Знам. Навън вали.

— Да, вали силно. При такова време няма да дойдат туристи. Вятърът е много силен. Можем да слезем долу и да поседим край огъня.

— Можем. В същност туристите вече не ме дразнят. Дори ми е забавно да ги слушам като говорят.

— Някои са ужасни — каза тя. — Но някои са симпатични. Струва ми се, че до Торчело стигат само най-симпатичните.

— Съвсем вярно — съгласи се той. — Не бях мислил за това. За да намериш нещо интересно в Торчело, трябва да си наистина мил и непридирчив.

— Да ти приготвя ли коктейл? — запита тя. — Знаеш, че не ме бива за болногледачка. Нито са ме учили, нито ми се удава. Но коктейли мога да правя.

— Добре, да прием.

— Какво искаш?

— Каквото и да е — каза той.

— Ще бъде изненада. Отивам долу да го приготвя.

Той чу как вратата се отвори и затвори, след това стъпките ѝ по стълбите. „Трябва да я накарам да замине да се разсее — помисли си той. — Трябва да намеря начин да я придумам. Да измисля нещо практично. Този недъг ще ми остане цял живот, трябва да съумея да не разрушавам и нейния живот, да не погубвам и нея. Тя е тъй добра с мен, а не ѝ е вродено да бъде добра. В смисъл — добра по този начин — ежедневно и скучно добра.“

Чу я как се качва по стълбите и забеляза, че сега, когато носи двете чаши, стъпките ѝ са различни — когато слизаше с празни ръце, вървеше иначе. Той чуваше как дъждът тропа по прозореца и усещаше миризмата на брезовите цепеници, горящи в камината. Когато тя влезе в стаята, той протегна ръка за чашата малко по-рано, отколкото трябваше. След това я почувствува в ръката си, студена и висока, пое я и усети как тя я докосна със своята чаша.

— Това е старият ни коктейл — каза тя. — Вермут и джин с лед.

— Радвам се, че не си от ония момичета, които на коктейл с лед казват „леден риф“.

— Не съм — каза тя. — Никога не бих го казала. Защото наистина сме преживели крушение на риф.

— Нашето крушение две педи под водата, когато разкрихме картите си, и то окончателно — допълни той. — Помниш ли кога изхвърлихме тези думи от речника си?

— След като свалих лъва. Нали беше чудесен екземпляр? Горя от нетърпение да го видя.

— Аз също.

— Извинявай!

— Помниш ли кога изхвърлихме тази дума от речника си?

— А аз почти я казах.

— Знаеш ли — продължи той, — много хубаво е, че дойдохме тук. Запометил съм всичко тъй добре, че изпъква пред мен съвсем осезаемо. Още една дума, която скоро ще изхвърлим от речника си. Нищо. Все пак е чудесно. Когато слушам дъжда, виждам го как плющи по камъните, в пролива и в лагуната, представям си как дърветата се извиват при всеки порив на вятъра, как изглеждат черквата и кулата при различно осветление. Да изберем по-добро място за мен, не бихме могли. Наистина е чудесно. Имаме хубаво радио, модерен магнетофон, ще мога да пиша по-добре от всякога. Ако не бързаш с магнетофона, можеш да налучкаш подходящата дума. Ще работя бавно — тогава виждам думите, които казвам. Когато не съм намерил подходящата дума, не ми звучи добре и мога да започна отново, докато стане както трябва. В много отношения по-хубаво не би могло и да бъде.

— О, Филип!...

— Недей! — каза той. — Тъмнината е просто тъмнина. Но това не е истинската тъмнина. Вътре в себе си виждам добре, главата ми се избистря все повече, паметта и въображението ми отново работят. Сама ще видиш. Нима днес не си спомням по-добре?

— Паметта ти непрекъснато се възстановява. И закрепваш.

— Вече закрепнах — каза той. — Така че ти...

— Какво аз?

— Би могла да заминеш за известно време, да си починеш от всичко това, да промениш обстановката.

— Не ме ли искаш?

— Искам те, разбира се, мила.

— Тогава защо трябва да говорим за заминаване? Знам, че не умея да се грижа за теб както трябва, но умея неща, които другите не умеят, и ние се обичаме. Знаеш, че ме обичаш, че имаме неща, които никой друг няма.

— И прекарваме чудесно на тъмно — каза той.

— И денем прекарвахме чудесно.

— В същност знаеш ли, че тъмнината ми харесва? В някои отношения така е дори по-добре.

— Не прекалявай, като лъжеш — каза тя. — Не е необходимо да си чак толкова благороден.

— Слушай как вали. Докъде е стигнал отливът?

— Продължава и е дори по-сияен от друг път, защото вятърът гони водата. Пешком може да се стигне почти до Бурано.

— Да, но има едно място, което не може да се премине — каза той. — А има ли много птици?

— Повечето чайки и гларуси. Въртят се около плитчините и когато се издигнат, вятърът ги подхваща.

— Само водни птици ли има?

— Има и други, трупат се на плитчините, които се показват само при силен отлив и вятър като сегашния.

— Как мислиш, ще се запролети ли най-после?

— Не знам — отвърна тя. — Засега поне не дава такива признаци.

— Изпи ли си чашата?

— Почти. А ти защо не пиеш?

— Пия бавно, за да имам за по-дълго.

— Допий я — каза тя. — Помниш ли колко лошо беше, когато не можеше никак да пиеш?

— Знаеш ли, когато слизаше долу, мислех си, защо да не отидеш в Париж, после в Лондон, ще се видиш с хора, ще се развлечеш, а после ще се върнеш — тогава вече ще бъде пролет — и ще ми разкажеш как си прекарала.

— Не — отвърна тя.

— Смятам, че би било разумно. Тази глупава история ще продължи дълго — крайт ѝ не се вижда — трябва да се приучим да я понасяме по-леко. Не искам да изсмуквам всичките ти сили. Нали знаеш, че...

— Моля те, не казвай толкова често „нали знаеш“.

— Ето, виждаш ли? Това е едно от нещата. Бих могъл да се науча да говоря така, че да не те дразня. Когато се върнеш, може би ще ме обичаш повече от всякога.

— А какво ще правиш нощем?

— Лесно е.

— О, да, сигурно е лесно. Може би ще ми кажеш, че ще се научиш и да заспиваш?

— Ще се науча — каза той и преполови чашата. — Това влиза в плана. Нали разбираш как стоят нещата. Ако заминеш да се поразвлечеш, аз ще бъда с чиста съвест. За пръв път през живота си ще

бъда с чиста съвест, следователно ще заспивам автоматично. Вземам една възглавница, казвам си това е чистата ми съвест, прегръщам я и заспивам. Ако случайно се събудя, просто започвам да си мисля разни весели, неприлични неща. Или да вземам чудесни, хубави и разумни решения. Или да си припомням разни работи. Нали знаеш, че ми се иска да се развлечеш...

— Моля те, не казвай „нали знаеш“.

— Ще внимавам да не го казвам. Изхвърлих този израз от речника си, но все забравям. Във всеки случай не желая да бъдеш кучето на слепеца.

— Не съм и ти знаеш, че не съм. Освен това се казва куче-предводител, а не кучето на слепеца.

— Знаем. Ела, искаш ли да седнеш при мен?

Тя се приближи, седна до него на леглото, двамата се заслушаха в дъжда, който тропаше силно по прозореца, и той се сдържаше да не започне да опипва с пръсти главата и милото ѝ лице, както правят слепците, а по друг начин не можеше да възприеме лицето ѝ. Прегърна я здраво и я целуна по косите. „Ще се опитам да я уговоря друг ден — каза си той. — Трябва да бъда разумен. Тя е тъй мила, обичам я толкова много, а съм ѝ причинил толкова много неприятности, че трябва да се науча да се грижа за нея, доколкото мога. Ако мисля за нея и само за нея, всичко ще бъде наред.“

— Няма вече да казвам „нали знаеш“ — заяви той. — Можем да започнем с това.

Тя поклати глава и той почувствува, че тя трепери.

— Казвай го колкото искаш — каза тя и го целуна.

— Моля те, мила, не плачи.

— Не искам да спиш с някаква си противна възглавница.

— Няма. Ще гледам да не е противна. „Престани — каза си той. — Престани веднага.“

— Слушай, carina — каза той. — Сега ще слезем долу ще обядваме на нашето старо място до огъня и аз ще ти разкажа какво чудесно зверче си ти, какви щастливи зверчета сме ние двамата.

— Наистина сме.

— Ще обмислим всичко.

— Не искам да ме отпращаш.

— Никой не те отпраща.

Но когато слизаше по стълбата, опипвайки внимателно всяко стъпало, хванал се за перилата, той си повтаряше: „Трябва да я накарам да замине, да я накарам да замине колкото може по-скоро, без да я огорчавам. Защото не се справям особено добре с новото положение. Това поне съзнавам. Но какво друго мога да сторя? Нищо — мислеше си той. — Нищо не мога да направя. Все пак може би малко по малко ще свикна да се справям.“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.